

Written by
Saturday, 16 August 2008 17:01 -

மதமும் கடவுள் சங்கதியும் மனித சமீகத்தின் வளர்ச்சியைப் பெரிதும் தடுத்து நிறுத்தி விட்டன. கூறிப் பாக, பணிகள் சங்கதியை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். பார்ப்பான் நம்மை எப்பிக் கீழ்சாதி என்று கஹி அபிமலை வலேவை வாங்குகிறானோ, அதைப் போலத்தான் மக்களில் சரிபகுதி எண்ணிக்கையுள்ள பணிகளை நடத்தி வருகிறோம். பணிகள் என்றால் வறும் குட்டிப்போடும் கருவி என்றுதான் நடத்தி வருகிறோம். பணிகளும் கணவன் மாரகள் நகை, நட்பு வாங்கிக் கொடுத்துத் தால் போதும் என்கிற அளவுக்குத் தங்களாகக் குறுக்கிக் கொண்டு விட்டார்கள்.

பிராமணன் - சத்திரன் என்ற அமைப்புக்கும் பதேத்திற்கும், புருஷன் - பண்டாட்டி என்ற விகிதத்துக்கும் எந்தவித வேறுபாடும் கிடையாதே! உலகத்திற்குப் பயன்படும் படியான பரே பாதி மனித சக்தியை, பண்ணைபிமலை மலம் நாம் விரயப்படுத்திக் கொண்டு இருக்கிறோம்.

இதற்கு ஒரு பரிகாரம் என்ன என்றால் "கலியாணம்" என்பதையே சட்ட விரோதமாக ஆக்க வேண்டும். இந்தக் 'கலியாணம்' என்ற அமைப்பு முறை இருப்பதால்தான், கணவன் - மனைவி என்ற உறவும், பணை அபிமலைத் தன்மையும் உருவாகிறது. இந்தக் கலியாண முறை இருப்பதால்தான் குழந்தை குட்டிகள் - அவற்றுக்குச் சொத்துகள் சம்பாதிப்பது - அதாவும் எதையே செய்வது சம்பாதிப்பது என்ற சமுதாய ஒழுக்கக் கட்டுகள் எல்லாம் ஏற்படுகின்றன. இந்தக் கலியாண முறையை இந்த நாட்டில் ஏற்படுத்தியதே பார்ப்பான்தான். சாஸ்திரங்களில் சத்திரனுக்கு கலியாண முறையே இல்லையே!

தொல்காப்பியத்தில் கஹப்பட்டது இருக்கிறதே 'பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர் அய்யர் யாத்தனர் கரணம் என்ப' என்று இருக்கிறதே. "மலேலோர் இவர்க்கும் புணர்த்த கரணம் கீழோர்க் காதிய கரணமும் உண்டே" என்றும் தொல்காப்பியத்தில் கஹப்பட்டதுள்ளது. இவற்றில் இருந்ததெல்லாம், சத்திரர்களாகத் திருமணம் என்ற அமைப்பே இல்லாதிருந்தது என்பதுதான் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

பெரும் பகுதி மக்களையே சத்திரனாகக் கட்டிவைப்பது காரணமாக எப்பிப் பார்ப்பான் சாத்திரங்கள் செய்தானோ அதைப் போலத்தான் பணிகளை அபிமலையாகக் 'கலியாணம்' என்ற முறையும் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

இந்த நாட்டிலே ஒரு பண்ணைவன் பதிவிரதையாக இருக்க வேண்டும் என்றால், அவன் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அபிமலை உணர்வோடு இருக்கிறானோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அவன் உயர்ந்த பதிவிரதையாகப் பாவிக் கப்படுகிறான். இதன்தான், நமது இதிகாசங்களும் புராணங்களும் சாஸ்திரங்களும் வலியுறுத்துகின்றன.

வள்ளுவனிலிருந்து ஓவ்வொரு பெரிய மனிதனும் பண்ணை அபிமலைப் பொருளாகத்தான் கருதியிருக்கிறானே தவிர, ஆண்களோடு சரிசமானமான உரிமையுடையவர்களாகக் கஹவில்லையே. ஆணும் பண்ணை சம உரிமை இல்லாத உலகில் சூதந்திரத்தபைப் பற்றிப் பசே எவனுக்கு யோக்கியத்தை இருக்கிறது?

முஸ்லிமை எடுத்துக்கொண்டால், பணிகளை உலகத்தைக் கட்டப் பார்க்க விட மாட்டேன் என்கிறானே! மூகத்தமைபி அல்லவா சாலையில் நடமாட விடுகிறான். இதனை விடக் கொடுமை உலகில் ஒன்று இருக்க முடியுமா?

Written by

Saturday, 16 August 2008 17:01 -

நம் நாட்டு யோக்கியதைதான் என்ன? ஏழு வயதிலேயே பண்களாகக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்துவிட்டு, அன்றைக்கு இரவோசாந்தி முகபீர்த்தம் வைத்து விடுவானே.

பண்களாகாவது உணர்ச்சி வர வேண்டாமா? சிங்காரிப்பது - ஜோடித்துக் கொள்வது - சினிமாவைக் கப்பலோடு எதிர்த்துப் போடுவது இருந்தால் போதுமா? தாங்களும் சம உரிமை உடையவர்கள் என்ற உணர்ச்சி வர வேண்டாமா?

"நான் 1932இல் ஜெர்மனி சென்றிருந்தேன். அப்போது ஒரு வீட்டில் தங்கியிருந்தேன். அந்த வீட்டுக்காரர்களால் விசாரித்தேன். அவர்கள் தங்களை, "Proposed Husband and Wife" என்கிறார்கள். அப்படி என்றால், என்ன அர்த்தம்? என்று கேட்டேன். "நாங்கள் உண்மையான கணவன் மனைவியாகத் திருமணம் செய்து கொள்வதற்கு முன்பு ஒருவரை ஒருவர் நன்றாகப் புரிந்து கொள்ள நாங்கள் பயிற்சி பெறுகிறோம்." என்றார்கள். "எவ்வளவு காலமாக" என்று கேட்டேன். "எட்டு மாதமாக" என்கிறார்கள். எப்படி இருக்கிறது பாருங்கள்? அந்த நாடு முன்னேறும்மா? "பதிவிரதம்" பச்சி பண்களை அடிமையாகும் இந்த நாடு முன்னேறும்மா?

ஐந்தாம் பருவம் ' 28.6.1973 <http://www.keetru.com/rebel/periyar/1.php>